

е така, нѣма какво да се спори въ сегашния животъ. Този животъ е изигралъ вече своята роль; той е причина за падане на човѣчеството. Сегашниятъ строй на живота има и добри потици, но той не може да послужи за основа на бждещия животъ. Следователно, бждещиятъ строй на живота ще представя съвсемъ новъ типъ. Който иска да има бждеще, той трѣбва да влѣзе въ новия животъ. Този животъ е реаленъ, не е нѣщо фантастично, нито е извънъ земята. Бждещиятъ животъ ще е по-реаленъ отъ настоящия. Едно отъ качества на новия Адамъ е това, че той нѣма да умира. Той ще живѣе, колкото иска. Като живѣе 200 — 300 — 1000 години, той ще извика приятелитѣ си и ще имъ каже: Приятели, викайте ме вече отъ онзи свѣтъ, и азъ решихъ да си замина. Отъ всѣка станция ще ви се обаждамъ, като по радио, да знаете, де съмъ. Това значи, че новиятъ човѣкъ нѣма да умира. Обаче, докато се създаде този новъ човѣкъ, тѣлата на съвременнитѣ хора трѣбва да претърпятъ коренно преобразование. Питамъ: този новъ животъ не е ли подобъръ отъ сегашния, пълненъ съ страдания и нещастия? Новиятъ човѣкъ ще бже създаденъ по образъ и подобие Божие.

И тъй, вложете Любовта въ душата си! Въ всѣки човѣкъ е вложено Божествено начало, въ което той трѣбва да има пълно довѣрие, за да се освободи отъ всѣко съмнение, подозрение, терзание. Мнозина роптаятъ противъ Бога, че имъ изпратилъ страдания. Страданията сж привилегия за човѣшката душа. И Христосъ бѣше изложенъ на поругания, на страдания, но Той каза: „Господи, въ Твоитѣ рѣце предавамъ Духа си.“ Въпрѣки всички изпитания и страдания, Христосъ не се усъмни въ Бога. Това, именно, Богъ изисква отъ онѣзи, които Го любятъ. Тѣхната любовъ трѣбва да бже тъй обширна, каквато е Божията. Засега Богъ ни изпитва на земята, но отъ насъ се изисква абсолютно довѣрие къмъ Него. Който всѣки день мисли за Бога, за него сиромашия; болести нѣма да има; той ще има свѣтлина и знание въ ума си, съ които ще може, като Мойсея, да удари канарата и отъ нея да потече вода. Ако вие ударите съ пръчицата си нѣкоя канара, ще потече ли вода отъ нея? Когато Мойсей удари канарата съ пръчицата си, отъ нея потече толкова много вода, че цѣлиятъ еврейски народъ уталожил жаждата си, но и при това положение тѣ пакъ не повѣрваха и казаха: Това е случайно явление. Каквото чудо да направи човѣкъ, съмнението неизбежно ще дойде. Съвре-